

Scholzova cesta do Číny neznamená, že mu vyrostla páteř proti tlaku USA

rt.com/news/565950-scholz-china-us-pressure

4. listopadu 2022 14:24

DomovSvětové zprávy

Německý kancléř říká, že se nechce „oddělit“ od Pekingem, ale stále nevidí žádný problém s tím, že by to Washington volal.

Německý kancléř Olaf Scholz při obhajobě své cesty do Číny tento týden řekl, že si nepřeje, aby se jeho země „oddělila“ od Pekingem. Na druhou stranu existují důkazy, že Berlín, stejně jako ostatní západní spojenci, čelí rostoucímu tlaku Washingtonu, aby se zařadil.

Zatímco Scholz v Číně prohlašuje důležitost obchodu s Pekingem, protože německá ekonomika trpí sankcemi EU za dodávky plynu z Ruska, zároveň varuje před přílišným spoléháním se na Čínu. Ale co když vám to diktuje Washington? Něco o tom, že je to problém?

Těsně předtím, než se Scholz vydal na cestu, kvalifikovala jeho ministryně zahraničí Annalena Baerbock Čínu jako nevyhnutelného partnera v globalizovaném světě, ale také řekla Der Spiegel, že Peking je „*konkurentem a stále více systémovým soupeřem*“. Totéž by se dalo říci o Washingtonu, který povzbudil Evropskou unii, aby se sama uvrhla do ekonomického otřesu v zájmu toho, aby to kvůli Ukrajině přinutila ruského prezidenta Vladimira Putina. Kupodivu však Baerbock ani slovo o potřebě zachovat si adekvátní nezávislost na USA, které se vrhly na nahrazení ruských dodávek plynu do EU americkými molekulami svobody za dvoj až čtyřnásobek prodejní ceny na domácím trhu v USA.

Přečtěte si více

Čína odstartovala poslední evropskou návštěvu Tchaj-wanu

Není to tak, že by si Scholz neuvědomoval bolest hlavy, kterou USA dávají Evropě, když administrativa amerického prezidenta Joea Bidena ve světle hrozící recese zastavuje. Scholz se dokonce před pár dny setkal v Paříži s francouzským prezidentem Emmanuelem Macronem, aby diskutovali o tom, že je třeba, aby oba vůdci čelili americkému protekcionismu a nespravedlivému naklánění globálních podmínek prostřednictvím firemních daní a energetických pobídek v době, kdy se evropský průmysl potýká s rozdrčením. náklady na energii a Scholz čelí vnitřnímu tlaku ze strany Macrona, aby přestal házet stovky miliard eur vládní pomoci německým společnostem s rizikem deformace trhu EU.

Ale za focením s Macronem a lehkým veřejným pózováním se realita v zákulisí s ohledem na to, kolik strkání a strkání je Berlín ochoten tolerovat od Washingtonu, zdá se značně odlišná.

Minulý měsíc Čína zajistila podíl v německém přístavu Hamburk. Nyní se však představitel amerického ministerstva zahraničí chlubil západnímu tisku, že čínský podíl byl snížen z 35 % na 25 % kvůli tlaku amerického velvyslanectví. *"Velvyslanectví bylo velmi jasné, že jsme důrazně navrhli, že Čína nebude mít žádný kontrolní podíl, a jak vidíte, když upravovali dohodu, není,"* řekl úředník tisku .

Washington je v současnosti uprostřed celosoudního tisku, aby přesvědčil své spojence, aby izolovali Čínu, podobně jako se mu podařilo přemluvit Evropu, aby se „pro Ukrajinu“ odřízla od ruské energie – ke konečnému ekonomickému a konkurenčnímu zisku Ameriky. Není nic jiného než mít ekonomický motor EU stále více závislý na energii z USA.

Přečtěte si více

Většina Němců se domnívá, že Scholz tuto práci nezvládá – průzkum

A Německo není jediným spojencem, na kterého je vyvíjen tlak, aby se připojil k agendě Washingtonu. Američtí představitelé se údajně chystají příští týden zamířit do Nizozemska, aby promluvili o zablokování prodeje součástek mikročipů do Číny. Japonsku se také říká, aby se přizpůsobilo novým americkým vývozním kontrolám zaměřeným na čínský průmysl výroby čipů. Kanada se odvolává na národní bezpečnost, aby vyhodila čínské podíly ve třech lithiových dolech. Kanadský ministr průmyslu Francois-Philippe Champagne řekl, že země vítá přímé zahraniční investice, ale ne, když ohrožuje „kritické dodavatelské řetězce nerostů“. což je přesně ten druh „friendshoringu“ – snížení účasti dodavatelského řetězce pouze na spojence – který Washington vykouznil a oznámil v létě s důsledkem, že země jsou buď v týmu Washington, nebo jinak s Ruskem a Čínou. Opět je národní bezpečnost vytahována jako záminka k ospravedlnění politiky agrese – tentokrát v ekonomické válce spíše než vojenské.

Zda je Scholz schopen postavit se Washingtonu v zájmu obrany vlastní suverenity Německa, se teprve uvidí. Už se objevily náznaky toho, co by se mohlo stát, kdyby to někdy udělal. Africkým zemím například USA začátkem tohoto roku vyhrožovaly sankcemi za obchodování s Ruskem a Čínou. Jen před několika dny Japonsko zasáhlo ránu Washingtonu vedené snahám dostat země G7 na palubu kontroly globální ceny ruského plynu pomocí cenového stropu, když Tokio oznámilo, že se drží svého podílu v ruské ropě Sachalin-1 a plynový projekt – už jen proto, že jeho ekonomika potřebovala dovoz ruského paliva. Velká otázka tedy zní: Co s tím USA udělají? Potrestat Japonsko – nebo to nechat uklouznout?

Pokud by Scholz udělal totéž na obranu dodávek energie své vlastní země – konkrétně plynovodní sítě Nord Stream vedoucí z Ruska přímo do Německa – kdyby, řekněme, pohrozil, že vykopne USA z

vojenských základen v Německu, pokud dá Berlín žádný smutek, to by byla nejen definitivní ukázka páteře, ale také by ho dnes postavilo do mnohem lepší pozice, aby mohl zasáhnout.

Prohlášení, názory a názory vyjádřené v tomto sloupci jsou výhradně výroky autora a nemusí nutně představovat výroky RT.

oped

Tento příběh můžete sdílet na sociálních sítích:

Sledujte dál RT

